

Περισσότερα από 100.000 στρέμματα γης σε όλη τη χώρα είναι χαρακτηρισμένα ως δασικά και, παρά το γεγονός ότι έχουν αξιοποιηθεί, μπορούν να διεκδικηθούν από το ελληνικό Δημόσιο. Μια παλιά ιστορία η οποία προκαλεί πονοκέφαλο σε τουλάχιστον 300.000 ιδιοκτήτες που δεν ξέρουν αν είναι δική τους η περιουσία. Τα ειδοποιητήρια που έλαβαν πρόσφατα χιλιάδες ιδιοκτήτες σπιτιών και οικοπέδων είναι, για όσους γνωρίζουν καλά την υπόθεση, η κορυφή του παγόβουνου. Οχι μόνο στην Αττική αλλά και σε όλη την Ελλάδα το Δημόσιο μπορεί να εγείρει αξιώσεις για ολόκληρες περιοχές που έχουν ήδη χτιστεί. Υπάρχουν δηλαδή οικισμοί με πολυκατοικίες, επαγγελματικούς χώρους, δρόμους και πλατείες. Επί χρόνια γίνονται προσπάθειες στο υπουργείο Περιβάλλοντος να λυθεί το πρόβλημα με τις δασικές εκτάσεις εντός σχεδίου, όμως, μέχρι στιγμής δεν υπάρχουν αξιόπιστες λύσεις. Πριν από χρόνια το υπουργείο είχε περάσει διάταξη που έλεγε ότι το Δημόσιο μπορεί να χάσει εκτάσεις που διεκδικεί ως δασικές εφόσον έχουν δημιουργηθεί σχέδια πόλεων. Ωστόσο, τα πρόσφατα ειδοποιητήρια σε χιλιάδες κατοίκους περιοχών εντός της Αττικής δείχνουν ότι το πρόβλημα παραμένει. Η υπόθεση με τις δασικές εκτάσεις σε εντός σχεδίου περιοχές έχει εξελιχθεί σε «γόρδιο δεσμό» για όλες τις κυβερνήσεις. Την «καυτή πατάτα» αναλαμβάνει τώρα και η παρούσα ηγεσία του υπ. Περιβάλλοντος στην οποία βρίσκεται και ένας οικολόγος, ο κ. Γ. Τσιρώνης. Στην προηγούμενη κυβέρνηση είχαν σκεφτεί την καταβολή εφάπαξ ή ετήσιου αντιτίμου για όλους τους ιδιοκτήτες οι οποίοι θα μπορούσαν πλέον να κάνουν εγγραφή της περιουσίας τους στο Κτηματολόγιο. Το σχέδιο δεν προχώρησε καθώς εν μέσω της οικονομικής κρίσης ένα ακόμη χαράτσι θα αποτελούσε επικοινωνιακό Βατερλό. Αυτό το «τέλος τακτοποίησης» πιθανότατα να ξαναπέσει στο τραπέζι από τη σημερινή κυβέρνηση, η οποία ωστόσο πρέπει να ισορροπήσει μεταξύ της ελάφρυνσης των πολιτών από φόρους αλλά ταυτόχρονα και της επίλυσης ενός ζητήματος με περιβαλλοντική διάσταση. Δεν αποκλείεται, πάντως, να δοθεί η λύση που δεν θα έχει κανένα κόστος για τους ιδιοκτήτες. Να παραιτηθεί δηλαδή το Δημόσιο από διεκδικήσεις βασιζόμενο σε παλαιότερη ρύθμιση που ανέφερε ότι εξαλείφεται ο δασικός χαρακτήρας εκτάσεων που έχουν ενταχθεί σε σχέδια πόλης. Βεβαίως, θα πρέπει να γίνει εκτενής έλεγχος για όσους καταπάτησαν δασικές εκτάσεις και έχτισαν κατά παράβαση της νομοθεσίας. Οι συγκεκριμένοι καταπατητές θα πρέπει να πληρώσουν πρόστιμα, όπως στην περίπτωση των αυθαίρετων οικισμών εντός δασών. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι δασικές εκτάσεις σε εντός σχεδίου περιοχές, στις οποίες έχουν χτιστεί πλέον χιλιάδες ακίνητα, μπορούν μόνο στην Ανατολική Αττική να τινάξουν στον αέρα τις ιδιοκτησίες. Για παράδειγμα, σχεδόν το 80% του Διονύσου είναι διεκδικούμενο καθώς θεωρείται ότι 1.827

γεωτεμάχια από τα συνολικά 2.306 εντός σχεδίου θα έπρεπε να ανήκουν στο Δημόσιο. Το πρόβλημα ξεκινά από την εποχή του βασιλιά Οθωνα καθώς το ελληνικό Δημόσιο διεκδικεί με τίτλους χρησικτησίας και ιδιοκτησίας χιλιάδες εκτάσεις ως δασικές. Τότε, όμως, τα ακίνητα αυτά ήταν δάση που το ίδιο το κράτος άφησε να αξιοποιηθούν. Χιλιάδες στρέμματα «κόπηκαν» σε οικόπεδα, δημιουργήθηκαν οικισμοί, το Δημόσιο εισέπραττε όλους τους φόρους αλλά παρ' όλα αυτά μπορεί να εγείρει ακόμη αξιώσεις. Οταν άρχισαν να καταρτίζονται οι δασικοί χάρτες, διαπιστώθηκε ότι υπάρχουν χιλιάδες γεωτεμάχια που θεωρούνται δασικά και επομένως ανήκουν στο Δημόσιο, παρά το γεγονός ότι βρίσκονται εντός σχεδίου και είναι οικιστικές περιοχές με? κρατική σφραγίδα. Εχει γίνει δηλαδή ρυμοτόμηση και νόμιμη δόμηση αλλά και επιτρέπονται οι αγοραπωλησίες επί δεκαετίες. Εστω και τυπικά το Δημόσιο επικαλούμενο το τεκμήριο της κυριότητας δεν αναγνωρίζει νομότυπα τους τίτλους ιδιοκτησίας που το ίδιο έχει δεχθεί να εγγράψει! Και το πρόβλημα δεν μπορεί ακόμη να λυθεί καθώς το Δημόσιο λέει ότι οι χιλιάδες εκτάσεις γης ανήκαν στο οθωμανικό κράτος και στη συνέχεια πέρασαν στο νέο ελληνικό κράτος. Ετσι, σε όλη την Ελλάδα δασικές ή χορτολιβαδικές εκτάσεις φέρεται να ανήκουν τόσο στο Δημόσιο όσο και σε ιδιώτες που είτε τα αξιοποίησαν ήταν τα χρησιμοποιούν για καλλιέργειες ή τη βοσκή των ζώων τους. Στην Αττική το πρόβλημα είναι τεράστιο, ειδικά στα ανατολικά όπου υπήρχαν μεγάλες δασικές εκτάσεις που στη συνέχεια αποχαρακτηρίστηκαν σε χορτολιβαδικές και μετατράπηκαν σε σύγχρονες κοινότητες. Το Δημόσιο συνεχίζει να θεωρεί δικές του τις εκτάσεις και στέλνει κατά καιρούς ειδοποιητήρια στους ιδιοκτήτες διαμερισμάτων που κατέχουν νόμιμους τίτλους προειδοποιώντας τους ότι εγείρει αξιώσεις επί της περιουσίας τους. Διεκδικήσεις έχουν εγερθεί κατά καιρούς για την περιοχή Τσακός στον Χολαργό, για μεγάλα τμήματα της Αγίας Παρασκευής, για τους δήμους Νέου Ηρακλείου και Περιστερίου, το Γαλάτσι, τη Νέα Ιωνία, την Αγία Βαρβάρα, το Χαϊδάρι, ενώ στην Ανω Γλυφάδα διεκδικούνται από ιδιώτες 11.000 στρέμματα από το λεγόμενο «κτήμα Καραπάνου». Είναι γνωστή επίσης η ιστορία με τον Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμός της Θεοτόκου Λαμίας, που διεκδικεί 7.500 στρέμματα από το Ποικίλο Ορος αλλά και εντός των ορίων των Δήμων Πετρούπολης και Περιστερίου. Οι διεκδικήσεις, ωστόσο, του ελληνικού Δημοσίου επί χιλιάδων στρεμμάτων που κάποτε ήταν δασικά και τώρα είναι εντός σχεδίου πόλεων, είναι διαφορετικής φύσεως. Και ο λόγος είναι ότι για τουλάχιστον 40 χρόνια το ίδιο το κράτος επέτρεψε να γίνονται δικαιοπραξίες, εισέπραττε φόρους κληρονομιάς, μεταβίβασης κ.λπ., δημιούργησε το ίδιο πλατείες, δρόμους, υποδομές αλλά παρ' όλα αυτά συνεχίζει να διεκδικεί τις περιουσίες χιλιάδων πολιτών. Και αν αληθεύουν τα νούμερα που δίνουν τα κτηματολογικά γραφεία και οι Διευθύνσεις Δασών, ότι μόνο στην Ανατολική Αττική διεκδικούνται περί τα 18.500 σπίτια και οικόπεδα, τότε το πρόβλημα είναι πράγματι τεράστιο.